

Haverhill, Massachusetts

BRUTAALTJE WAS ACHT JAAR OUD TOEN ZE VOOR HET EERST OVER de overdekte brug tussen Verloren en Gevonden reed.

Dat ging als volgt: ze waren net terug van het meer en Brutaaltje was in haar slaapkamer, waar ze een poster ophing van David Hasselhoff – in een zwartleren jack stond hij voor KITT, met zijn armen over elkaar en een glimlach op zijn gezicht die kuiltjes in zijn wangen toverde – toen ze in de slaapkamer van haar ouders haar moeder een kreet van schrik hoorde slaken.

Brutaaltje stond met haar ene voet op de plank aan het hoofdeinde van haar bed en drukte de poster met haar borst tegen de muur terwijl ze de hoeken met bruin plakband vastplakte. Ze verstijfde en hield haar hoofd schuin om te luisteren. Ze was niet geschrokken en vroeg zich alleen maar af waarover haar moeder zich nu weer druk maakte. Het klonk alsof ze iets kwijt was.

‘... hem had, ik weet dat ik hem had!’ riep haar moeder met een snik.

‘Heb je hem misschien afgedaan bij het meer? Voordat je het water in ging?’ vroeg Chris McQueen. ‘Gistermiddag?’

‘Ik heb je al verteld dat ik niet heb gezwommen.’

‘Misschien heb je hem afgedaan toen je je met zonnebrandcrème insmeerde.’

Zo gingen ze nog een tijdje door, en Brutaaltje besloot de stemmen voorlopig maar te negeren. Op haar achtste had Brutaaltje – Victoria voor haar schooljuf van groep vier, Vicki voor haar moeder, maar Brutaaltje voor haar vader en in haar hart – allang afgeleerd om te schrikken van de uitbarstingen van haar moeder. Linda McQueens hevige lachbuien en opgewonden kreten van teleurstelling vormden de normale achtergrondgeluiden in het dagelijks leven van Brutaaltje en waren slechts nu en dan de moeite van het opmerken waard.

Ze streek de poster glad, bracht nog een stukje plakband aan en deed een stap achteruit om haar werk te bewonderen. David Hasselhoff, geweldig. Ze fronste haar voorhoofd en probeerde uit te maken of de poster scheef hing. Opeens hoorde ze een deur met een klap dichtslaan en toen weer een gekwelde kreet – haar moeder – en vervolgens de stem van haar vader.

‘Ik wist dat het hier op uit zou draaien,’ zei hij. ‘Het is altijd hetzelfde liedje.’

‘Ik vroeg of je in de badkamer had gekeken en je zei dat je dat had gedaan. Je zei dat je overal had gekeken. Heb je wel of niet in de badkamer gekeken?’

‘Dat weet ik niet. Nee. Waarschijnlijk niet. Maar dat doet er niet toe, want je hebt hem niet in de badkamer laten liggen, Linda. Weet je hoe ik weet dat je je armband niet in de badkamer hebt laten liggen? Omdat je hem gisteren op het strand hebt laten liggen. Jij en Regina Roeson hebben in de zon liggen bakken en een emmer margarita’s gezopen en toen raakte je zo ontspannen dat je vergat dat je een dochter had en in slaap viel. En toen je wakker werd en besepte dat je een uur te laat zou komen om haar op te halen van het kinderkamp...’

‘Ik was geen uur te laat.’

‘... ben je halsoverkop vertrokken. Je vergat de zonnebrandcrème, je vergat je badlaken en je vergat ook je armband, en nu...’

‘En dronken was ik ook niet, als je dat suggereert. Ik neem nooit onze dochter mee in de auto als ik dronken ben, Chris. Dat is jouw specialiteit...’

‘... en nu doe je wat je altijd doet: de schuld op een ander schuiven.’

Brutaaltje was zich er nauwelijks van bewust dat ze in beweging was gekomen en door de schemerige gang naar de slaapkamer van haar ouders liep. De deur stond op een kier en ze zag een stukje van het ouderlijke bed en de koffer die erbovenop lag. Er waren kleren uitgetrokken en over de vloer rondgestrooid. Brutaaltje wist dat haar moeder in een vlaag van paniek van alles uit de koffer had gerukt en van zich af had geslingerd, op zoek naar de verloren armband: een gouden band waarop een vlinder was gezet die was ingelegd met fonkelende blauwe saffiertjes en diamantschilfers.

Haar moeder liep rusteloos op en neer en om de paar seconden kwam ze in zicht als ze door het stukje kwam dat Brutaaltje van de slaapkamer kon zien.

‘Dit heeft niets met gisteren te maken. Ik heb je gezegd dat ik hem

niet op het strand ben kwijtgeraakt. Dat weet ik zeker. Vanochtend lag hij naast de wastafel, bij mijn oorbellen. Als hij niet bij de receptie ligt, dan heeft een van de kamermeisjes hem gestolen. Dat doen ze, op die manier vullen ze hun inkomen aan. Ze pikken alles in wat de zomergasten vergeten mee te nemen.'

De vader van Brutaaltje bleef even stil en zei toen: 'Jezus, wat ben je toch een afschuwelijk vals kreng. En dan te bedenken dat ik met jou een kind heb.'

Brutaaltje kromp in elkaar. Tranen brandden achter haar ogen, maar ze huilde niet. Haar tanden zochten werktuiglijk haar lip en beten hard. De scherpe pijn hield de tranen tegen.

Haar moeder deed niet zoveel moeite om zich te beheersen en barstte in huilen uit. Ze kwam weer in zicht. Ze had een hand tegen haar gezicht gedrukt en haar schouders schokten. Brutaaltje wilde niet dat ze haar zouden zien en liep terug door de gang.

Ze liep haar kamer voorbij en de voordeur uit. Het idee om binnen te blijven, was plotseling ondraaglijk. De lucht in het huis was bedompt. De airco had een week lang niet gedraaid. Alle planten waren dood en dat was te ruiken.

Ze wist niet waar ze naartoe ging tot ze daar was, hoewel haar bestemming onvermijdelijk was vanaf het moment dat ze haar vader had horen zeggen: *wat ben je toch een afschuwelijk vals kreng*. Ze ging via de zijdeur de garage binnen en pakte haar Raleigh Tuff Burner.

Ze had de fiets in mei voor haar verjaardag gekregen, het mooiste verjaarscadeau ooit... dat vond ze niet alleen toen, maar ook later. Toen ze dertig was en haar zoontje haar vroeg wat het mooiste cadeau was dat ze ooit had gekregen, dacht ze onmiddellijk aan de felblauwe Raleigh Tuff Burner met banaangele velgen en dikke banden. De fiets was haar lievelingsbezit, meer nog dan haar Magic 8 Ball, haar KISS-figuurtjes en zelfs haar ColecoVision-spelcomputer.

Ze had de fiets drie weken voor haar verjaardag zien staan in de etalage van Pro Wheelz, toen ze samen met haar vader in de stad was, en had een diepe, bewonderende zucht geslaakt. Haar vader nam haar mee naar binnen en kreeg de verkoper zover dat ze een rondje door de showroom mocht rijden. De verkoper had haar ten stelligste aangeraden om naar andere fietsen te kijken omdat hij de Tuff Burner te groot voor haar vond, zelfs met het zadel op de laagste stand. Ze begreep niet waar de man het over had. Het leek wel hekserij, het was net of ze op een bezem zat en op een hoogte van driehonderd meter door Halloween-duisternis

vloog. Haar vader had echter net gedaan alsof hij het met de verkoper eens was en had tegen Vic gezegd dat ze zo'n fiets zou krijgen als ze wat ouder was.

Drie weken later stond hij op de oprit met een grote zilverkleurige strik aan het stuur. 'Je bent nu toch ouder?' zei haar vader met een knip-oog.

Ze glipte dus de garage binnen, waar de Tuff Burner tegen de muur stond, links van de motor van haar vader, een zwarte Harley-Davidson Shovelhead uit 1979, waarop hij 's zomers nog steeds naar zijn werk reed. Haar vader werkte met explosieven bij de aanleg van wegen, meestal met ammoniumnitraat, soms met zuivere TNT. Hij had een keer tegen Vic gezegd dat alleen een slimme man een manier kon bedenken om zijn brood te verdienen met zijn ondeugden. Toen ze hem vroeg wat hij bedoelde, zei hij dat de meeste mannen die het leuk vonden om bommen tot ontploffing te brengen, zichzelf opbliezen of in de gevangenis belandden. In zijn geval leverde het hem zestigduizend dollar per jaar op, en zelfs meer als hij ooit de pech had dat hij zichzelf verminkte. Zijn pink alleen al was twintigduizend dollar waard als hij die eraf blies. Op zijn motor was met een airbrush een sexy blondje geschilderd, dat gekleed in een bikini met Amerikaanse-vlagprint schrijlings op een bom zat, tegen een achtergrond van vlammen. Vics vader was stoer. Andere vaders bouwden dingen. Die van haar blies dingen op en reed weg op een Harley, met de sigaret in zijn mond die hij net had gebruikt om de lont aan te steken. Was dat stoer of niet?

Brutaaltje mocht met haar fiets over de paden rijden in het Pittman Street-bos – de officiële naam van een strook land, begroeid met dwergdennen en berken – dat grensde aan hun achtertuin. Ze mocht tot aan de rivier de Merrimack en de overdekte brug, maar verder niet.

Aan de andere kant van die overdekte brug – ook bekend als de Kortere Weg-brug – liep het bos door, maar het was Vic niet toegestaan om de brug over te gaan. De Kortere Weg was zeventig jaar oud en honderd meter lang, en hij begon in het midden door te zakken. De muren hielden over in stroomafwaartse richting en zagen eruit alsof ze door een flinke windstoot zo omver konden worden geblazen. De ingang was afgesloten met een hek van harmonicagaas, maar jongelui hadden het staaldraad van een van de hoeken omgebogen zodat ze binnen een stickie konden roken en vrijen. Op het metalen bord op het hek stond ONVEILIG VERKLAARD DOOR DE POLITIE VAN HAVERHILL. Het was een plek voor jeugdige misdadigers, zwervers en gestoorden.

Ze was natuurlijk binnen geweest (tot welke categorie ze behoorde, laten we in het midden), ondanks de dreigementen van haar vader of het ONVEILIG-bord. Ze had zichzelf uitgedaagd om onder het hek door te kruipen en tien stappen te doen. Brutaaltje was nog nooit een uitdaging uit de weg gegaan, zelfs niet als ze die zichzelf had opgelegd. Voorál niet de uitdagingen die ze zichzelf oplegde.

Binnen was het vijf graden koeler en er zaten spleten tussen de vloerplanken waardoor je het door de wind opgezweept water dertig meter daaronder kon zien. Door gaten in het zwarte teerpapier op het dak vielen banen goudkleurig licht vol dwarrelende stofdeeltjes naar binnen. Vleermuizen piepten schril in het donker.

Vics ademhaling versnelde toen ze de lange, schemerige tunnel in liep die niet alleen een rivier maar de dood zelf overbrugde. Ze was acht en ervan overtuigd dat ze sneller was dan wat dan ook, zelfs een instortende brug. Maar die overtuiging brokkelde een beetje af toen ze kleine stapjes zette op de oude, versleten, krakende vloerplanken. Ze had niet tien stapjes gedaan maar twintig. Bij de eerste luide *krak* was ze echter zo bang geworden dat ze als een haas terug was gerend en onder het hek was doorgekropen. Haar hart bonsde in haar keel en gaf haar het gevoel dat ze bijna stikte.

Nu stuurde ze haar fiets door de achtertuin en even later scheurde ze over de helling naar beneden, over wortels en stenen het bos in, weg van haar huis en regelrecht een van haar zelfverzonnen *Knight Rider*-avonturen in.

Ze zat in de Knight 2000 en ze reden, vlogen bijna, moeiteloos tussen de bomen door, terwijl de zomerdag overging in citroenkleurige schemering. Hun missie was om een microchip terug te halen die de geheime locaties bevatte van alle raketsilo's in de Verenigde Staten. De chip zat verstopt in de armband van haar moeder en maakte deel uit van de vlin-der, gemaskeerd als een diamantje. Huurlingen hadden de armband in hun bezit. Hun plan was om de informatie te verkopen aan de hoogste bidder: Iran, de Russen, misschien Canada. Vic en Michael Knight naderden hun schuilplaats via een achterafweg. Michael wilde dat Vic hem beloofde dat ze geen onnodige risico's zou nemen, dat ze niet het domme kind zou uithangen. Ze lachte spottend en rolde met haar ogen, maar ze wisten allebei dat het plot zou eisen dat ze op een gegeven moment het domme kind moest spelen, waarmee ze hun leven in gevaar zou brengen en gedwongen werden tot desperate kunstgrepen om aan de slechteriken te ontkomen.

Jammer genoeg was het verhaal niet echt bevredigend. Om te beginnen zat ze duidelijk niet in een auto. Ze reed op een fiets, hotste over boomwortels, trapte snel, snel genoeg om aan de muggen te ontsnappen. Bovendien kon ze zich niet ontspannen en zichzelf verliezen in dagdromen zoals ze gewoonlijk graag deed. Ze dacht steeds: *Jezus, wat ben je toch een afschuwelijk vals kreng*. Het idee kwam ineens bij haar op dat haar vader weg zou zijn als ze thuiskwam, en haar maag verkrampde. Brutaaltje boog haar hoofd en trapte sneller, de enige manier om dat afschuwelijke idee achter zich te laten.

Ze zat niet op een fiets, was haar volgende gedachte, maar op de Harley van haar vader. Haar armen had ze om hem heen geslagen en ze had de helm op die hij voor haar had gekocht: de zwarte integraalhelm die haar het gevoel gaf dat ze voor een deel was gekleed in een ruimtepak. Ze reden terug naar Lake Winnepesaukee om de armband van haar moeder op te halen, ze wilden haar ermee verrassen. Haar moeder zou het uitschreeuwen van blijdschap als ze zag wat haar vader in zijn hand had en haar vader zou lachen en zijn arm om Linda McQueens middel slaan en haar wang kussen, en dan zouden ze niet meer boos op elkaar zijn.

Brutaaltje reed door flakkerend zonlicht onder de overhangende takken. Ze was dicht genoeg bij de 495 om de verkeersgeluiden te horen: het geknars van een achttienwieler die terugschakelde, het gezoem van auto's en zelfs de knetterende uitlaat van een motor op weg naar het zuiden.

Wanneer ze haar ogen dichtdeed, reed ze zelf op de snelweg. Ze schoot lekker op. Ze genoot van het gevoel van gewichtloosheid als de motor schuin door de bocht ging. Ze merkte niet op dat ze in haar gedachten nu alleen op de motor zat, dat ze groter was, oud genoeg om zelf de gashendel te bedienen.

Ze zou ze allebei de mond snoeren. Ze zou de armband vinden, naar huis teruggaan, de armband tussen haar ouders op het bed gooien en zonder een woord weer weglopen. Hen achterlaten terwijl ze elkaar beschaamd aankeken. Maar vooral beeldde ze zich in dat ze op de motor zat en over de snelweg raasde terwijl het laatste daglicht vervloog.

Ze liet de naar dennen geurende schemering achter zich en reed het brede zandpad op dat naar de brug leidde. De Kortere Weg-brug.

Toen ze de brug naderde, zag ze dat het hek kapot was. Het gaas was van de palen gerukt en lag op de grond. Rond de ingang, die net breed genoeg was voor een auto, hingen klimopraken, die zachtjes wiegden in de luchtstroom vanaf de rivier. Daarbinnen was een rechthoekige tun-

nel, met aan het eind een onvoorstelbaar helder stralend vierkant, alsof daar een vallei met goudkleurig graan lag of misschien wel gewoon goud.

Ze remde af, heel even maar. Ze fietste als in een trance en toen ze besloot om door te rijden, over het hek heen en vervolgens de duisternis in, aarzelde ze nauwelijks. Nu stoppen zou een gebrek aan moed betekenen, wat ondenkbaar was. Bovendien vertrouwde ze op haar snelheid. Als de planken het begaven, zou ze gewoon doorrijden en van het vermolmd hout af zijn voordat ze erdoor zakte. Als er iemand binnen was, een zwerver, bijvoorbeeld, die een klein meisje wilde aanranden, zou ze hem voorbij zijn voordat hij in beweging kwam.

De gedachte dat het oude hout in stukken uiteen zou vallen of dat een zwerver haar zou willen grijpen, bezorgde haar een opwindend angstgevoel dat haar niet deed aarzelen maar er juist voor zorgde dat ze op de trappers ging staan en nog harder trapte. Ze bedacht ook, met een kalm gevoel van voldoening, dat als de brug daadwerkelijk in de rivier zou storten, dertig meter lager, en zij dat niet zou overleven, dat de schuld van haar ouders zou zijn, die haar met hun geruzie het huis uit hadden gedreven. Dat zou ze leren! Ze zouden haar vreselijk missen, ze zouden ziek zijn van verdriet en schuldgevoel, en dat was precies wat ze verdienden, allebei.

Het gaas rammelde onder haar banden en toen dook ze een duisternis in die stonk naar vleermuizen en verrotting.

Toen ze naar binnen reed, zag ze dat er op de linkermuur iets geschreven was, met groene verf uit een spuitbus. Ze remde niet af om het te lezen, maar dacht dat er TERRY'S stond, wat grappig was omdat ze hadden geluncht in een eettentje dat Terry's heette: Terry's Primo Subs in Hampton, in New Hampshire, aan zee. Op de terugweg van Lake Winnepesaukee maakten ze daar altijd een tussenstop. Het lag ongeveer halverwege Haverhill en het meer.

In de overdekte brug klonken de geluiden anders. Ze hoorde de rivier dertig meter onder zich, maar het leek meer op witte ruis op de radio dan op snelstromend water. Ze keek niet naar beneden, ze was bang de rivier te zien door de kieren tussen de vloerplanken. Ze keek niet eens opzij en hield haar blik gericht op het einde van de brug.

Ze reed door flakkerende banen wit licht. Toen ze door een van die ragfijne lichtgordijnen reed, voelde ze vaag gebons in haar linkeroog. De vloer gaf haar het onaangename gevoel dat die op het punt stond het te begeven. Ze kon nog maar één ding denken: *ik ben er bijna, ik ben er bijna*, op de maat van haar ronddraaiende voeten.

Het heldere vierkant aan het einde van de brug werd groter en feller. Toen ze dichterbij kwam, werd ze zich bewust van een bijna ondraaglijke hitte. Gek genoeg rook ze zonnebrandcrème en uienringen. Het kwam niet bij haar op om zich af te vragen waarom er hier ook geen hek was.

Vic McQueen, bijgenaamd Brutaaltje, haalde diep adem en reed vanuit de Kortere Weg het zonlicht in. Haar fietsbanden bonkten van het hout op asfalt. Het gesis en geraas van witte ruis hield abrupt op alsof het geluid werkelijk uit een radio was gekomen en iemand de knop had omgedraaid.

Ze reed nog een meter of vier door voordat ze zag waar ze was. Haar hart verkrampte en haar handen knepen de handrem in. Ze kwam zo abrupt tot stilstand dat de achterband zijwaarts draaide, over het asfalt slipte en stof de lucht in slingerde.

Ze bevond zich in een geasfalteerde steeg achter een gebouw van één verdieping. Tegen de bakstenen muur links stonden een afvalcontainer en een verzameling vuilnisbakken. Het ene eind van de steeg was afgesloten met een hoog houten hek. Aan de andere kant van dat hek was een weg. Vic hoorde verkeer langsrijden, ze hoorde een fragment van een nummer op de radio in een van de auto's: *Abra-abra-cadabra... I wanna reach out and grab ya...*

Vic wist onmiddellijk dat ze op de verkeerde plek was. Ze was dikwijls bij de Kortere Weg-brug geweest en had vaak genoeg naar de hoge oevers van de Merrimack aan de overkant gekeken om te weten wat daar lag: een beboste heuvel, groen, koel en rustig. Geen weg, geen winkel, geen steeg. Ze draaide haar hoofd om en moest zich bedwingen om niet te gaan gillen.

De Kortere Weg-brug besloeg de hele ingang van de steeg achter haar. Hij zat ingeklemd tussen een bakstenen gebouw van één verdieping en een gebouw van vijf verdiepingen van witgekalkt beton en glas.

Vic zag dat de brug niet langer over een rivier lag, maar in een ruimte zat gepropt waar die nauwelijks in paste. Ze huiverde. Als ze de duisternis in keek, zag ze in de verte de smaragdgroene schaduwen van het Pittman Street-bos.

Vic stapte van haar fiets af. Haar benen trilden van de zenuwen. Ze liep met haar Raleigh naar de afvalcontainer en zette hem ertegenaan. Ze durfde niet meer echt na te denken over de Kortere Weg.

De steeg stonk naar gefrituurd eten dat in de zon lag te bederven. Ze snakte naar frisse lucht. Ze passeerde een hordeur waarachter een lawaaiige, dampige keuken lag en liep naar het hoge houten hek. Ze

opende de deur in de zijkant en stapte een smal trottoir op dat ze goed kende. Nog maar een paar uur geleden had ze hier ook gestaan.

Toen ze naar links keek, zag ze een lange strook zand en daarachter de oceaan. De groene, schuimende golven schitterden fel in het zonlicht. Jongens in zwembroek gooiden een frisbee heen en weer, zich uitslovend door met hoge sprongen de schijf te vangen en vervolgens op het zand neer te vallen. Auto's reden bumper aan bumper over de boulevard. Ze liep op onvaste benen de hoek om en keek naar het bestelloket van